

ROMÁN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

DOUBRAVKA PŘEMYSLOVNA

POHANSKÉ POLSKO JÍ BUDE LEŽET U NOHOU

edice
KIOKAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

DOUBRAVKA PŘEMYSLOVNA

POHANSKÉ POLSKO JÍ BUDE LEŽET U NOHOU

edice
KLOČKAN

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2016
Redakční úprava Melita Denková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Waňkowská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-
Místek, v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-098-4 pdf

PROLOG

Jak se prodírala mezi křovisky a stromy, ucítila kouř. Potom se před ní objevila mýtina, na ní stála chata dřevorubce.

Hořící chata. Před chatou přešlapoval dřevorubec s rodinou a všichni zděšeně zírali na plameny stravující jejich příbytek.

Nebyli sami. Před obydlím se shromáždilo asi patnáct ozbrojenců na koních a mlčky se dívali na ničivé plameny. Jeden z ozbrojenců v brnění popojížděl na mohutném koni mezi chýší a muži. Vykřikl kletbu, a dívka pochopila, kdo je ten rytíř.

Ustoupila zpět do křoví, z dohledu, a byla ráda, že ji skrývá tmavě zelený plášť.

A pak se vše seběhlo strašně rychle.

Jak dívka s tlukoucím srdcem couvala zpět po pěšince, aby ji ozbrojenci neviděli, zády narazila na čísi postavu. Stačila jen hlasitě vykřiknout, než jí něčí ruce přidržely dlaně za zády a přes hlavu jí přetáhly pytel. Ještě si uvědomila, že křičí rytířovo jméno. Náhle přišel první úder, pěstí přímo do spánku, ale vědomí neztratila, dál vnímala bolestivé rány. Brzy ucítila na jazyku slanou chuť krve a propadala panice víc a víc.

V duchu se začala modlit v domnění, že přišla její poslední hodinka.

Jak náhle útok začal, tak taky skončil. Dívka slyšela zaklení a pak ji ruce útočníka odstrčily tak prudce, že upadla na zem. Slyšela vzdalující se koňský dusot, a zároveň se z druhé strany přibližoval jiný kůň. Jezdec seskočil do spadaneho listí...

Roztřásla se strachy. Pak kdosi škulbl za látku a konečně jí stáhl tu odpornou věc z obličeje. Vyděšená dívka zvedla hlavu a zírala do zachránčových očí. Zračil se v nich úlek spolu se strašným vztekem.

1. KAPITOLA

Praha, léto 950

„Nevěnuješ pozornost ničemu, co ti říkám,“ zamračila se na Doubravku chůva.

„Přijela jsem z kláštera na pár dní, Anno,“ odfrkla si patnáctiletá Doubravka a snažila se zbavit zabláceného oblečení. „Musíš mě pořád peskovat? Proč nejsi ráda, že mě tu máš?“

„Je s tebou víc starostí než se všemi ostatními dohromady. Tvoji starší bratři a sestry mi nezpůsobili ani okamžik takového trápení. Varuji tě, Doubravko. Jsi už dost stará na to, abys dostala rozum. Pokud nezměníš svoje způsoby, sám Bůh bude muset nechat důležité práce a přijít si s tebou promluvit.“

„Bůh promlouvá jen k vyvoleným, Anno. Vím to z kláštera.“ Mladá Přemyslovna se přezíravě usmála.

„Měli by tě tam učit víc pokory.“

„Tak už se na mě nezlob, chůvo.“ Doubravka prosebně zamrkala.

„Nevyvaluj na mě kukadla, holčičko,“ zamumlala chůva a nakrčila nos. „Bože, ty ale páchneš. Do čeho jsi spadla?“

Doubravka sklopila hlavu a mlčela. Sotva před hodiinou honila jehňátka v ohradě; odporný zápach byl jen malou daní za zábavu, kterou si užila.

„Musíš se vykoupat.“

Doubravka jen odevzdaně protočila oči. Věděla, že má Anna pravdu, ale koupala se přece před týdnem v klášteře. Bože, jak koupel nenáviděla!

Za chvíli už mladičkou Přemyslovnu drhly dvě děvečky od hlavy k patě tak důkladně, že se bolestí skoro rozplakala. Annu její kvílení nedojímalo a Doubravku nakonec unavilo bránit se rádoby pečujícím dotykům. Skoro neprotestovala, když ji chůva oblékla do volných šedých šatů, i když si pomyslela, že v pytli by možná vypadala líp. To budou hosté koukat! A přitom má na ně udělat dojem, kvůli nim přece celý ten humbuk vypukl, ne?

Ale jeptišky v klášteře stále připomínaly, že marnivost je hřích, a Doubravka byla odhodlaná matku představenou poslouchat na slovo. Maminku to těšilo a otec to vyžadoval. Doubravka chtěla, aby na ni byli pyšní.

Anna ji štípla do tváří, aby zčervenaly, hřívu Doubravčiny vlasů upravila do úhledných kadeří a pak princeznu odvedla do hlavní síně.

Tady na ně čekala kněžna Biagota, Doubravčina matka. Usmála se, když dcerka vešla dovnitř.

„Musím tu být, maminko?“ vyhrkla Doubravka. „Chtěla bych jít ještě ven.“

Chůva Doubravce zezadu poklepala na rameno. „Mlč už. Nesmíš pořád říkat, co chceš a co nechceš. Bůh nemá takové ženy rád.“

„Bůh se podobnými malichernostmi nezabývá, Anno,“ utrhla se Doubravka. „Ještě nedávno jsi dávala před dveře kaši skřítkům a teď se oháníš Bohem snad v každé větě.“

„Doubravko!“ napomenula dceru Biagota. „Tak nemluv. Zní to jako rouhání.“

„Já se nerouhám, maminko. Já jen nechápu, proč se na jednu nesmí dodržovat staré obyčeje, když je mají lidé rádi. A proč se všichni tváří, že nic takového neexistovalo. Ano, chtěla bych ještě jít ven. Ale už nebudu honit jehňátka. Slibuji.“

„Zůstaneš tam, kde tě budu mít na očích,“ nesmlouvavě prohlásila Anna. „A budeš se chovat slušně. Když ne, víš, co tě čeká, že?“

„Samozřejmě zatracení a peklo,“ ušklíbla se Doubravka, „proč mi pořád vyhrožuješ, chůvo?“ Prosebně se zadívala na matku.

„Miláčku, ještě si užiješ čerstvého vzduchu dost a dost.“ Česká kněžna pohladila Doubravku po hlavě, a protože musela pořádně natáhnout ruku, povzdechla si: „Jak ty jsi vyrostla, co jsem tě neviděla.“

„Až moc,“ ošila se mladá Přemyslovna. Vadilo jí, že je o víc než hlavu vyšší než matka.

„Jsi přesně taková, jaká máš být, Dorinko,“ řekla kněžna vlídně.

Doubravka svěsila ramena a jako dítě zažadonila: „Maminko, vážně tu musím být?“

Biagota neměla náladu se s paličatou dcerou dohadovat. „Jdi a posaď se tamhle, Doubravko. A už nechci slyšet ani slovo, dokud ti neřeknu, že můžeš mluvit. Udělej, co ti povídám.“ Kněžna sice nechtěla, aby za Doubravčiny krátké návštěvy vznikly nějaké rozmíšky, jenomže dcera dokázala být pěkně umíněná.

Děvče se váhavě vydalo přes síň.

Pak se ozvala Anna. „Má pořád svoji hlavu, Milosti. Obávám se, že pokud ji v klášteře trochu nezkrátí, manželka jí jen tak nenajdeš.“

„Já si seženu manžela sama,“ hodila Doubravka přes rameno.

„Jsi prostořeká, Výsosti.“ Chůva se otočila k Biagotě, aby ji podpořila, ale kněžna uhnula pohledem, a tak se chůva pustila do výchovy sama.

Přistoupila blíž k Doubravce, zašermovala jí před obličejem prstem a řekla:

„Jednoho krásného ti to Bůh pořádně vytmaví, holčičko. Dej na moje slova. Pak budeš litovat. Nemá rád drzé holky.“

„Anno,“ vykřikla Biagota, „tohle snad stačilo. To ty bereš boží jméno nadarmo. Nech nás a jdi.“

Anna se zkroutila do poklony a uraženě odešla. Biagota počkala, až za ní zapadnou dveře.

„Musíš ji pořád dráždit? Anna není zlá. Má tě ráda.“

„Přece neříkám, že je zlá. Ale nemusela by mě pořád napomínat a ohánět se při tom Bohem nebo peklem. Já jsem bohobojná, ale přece po mně nemůžete chtít, abych se přestala bavit tak, jak jsem odjakživa zvyklá.“

„Bývalas dítě, Doubravko. To už neplatí. Už jsi žena.“

„To mi připadá jako pěkná otrava.“

Biagota chtěla něco namítnout, ale v té chvíli vešel dovnitř kníže Boleslav a několik mužů. Doubravka se schovala za matkou. Najednou se styděla na hosty pohlédnout, a jakmile ji otec představil, opět se ukryla za matčiny zády. Uvědomila si, že je to dětinské a možná i směšné vzhledem k její výšce, ale nedokázala potlačit stud.

Žádný z hostů jí nevěnoval pozornost, a tak se rozhodla přece jenom vykrást ven.

Obrátila se, udělala krok směrem k východu a vzápětí se prudce zastavila.

Dvěma právě procházel mladík s postavou obra. Doubravka užasla tak, že se nemohla hnout. Ačkoli moc

dobře věděla, že se nesluší na někoho civět, nemohla si pomoci. Byl velmi mladý, možná stejného věku jako ona, přesto byl nejvyšší ze všech mužů v místnosti. Vyšší než otec.

Obr musel ucítit, že se na něho dívá, protože se najednou obrátil a zadíval se přímo na ni.

Doubravka se rozhodla, že se obrovi představí jako slušně vychovaná mladá žena. Uchopila do rukou sukni, pozvedla ji a uklonila se. Vzápětí ztratila rovnováhu a málem upadla na nos, ale v poslední chvíli se narovnála, znovu však zavravorala a dopadla na zadek.

„Naše dcera Doubravka,“ prohodil otec k hostům. „Je ještě jako nemotorné hříbě.“

Doubravku polil nach, ale hbitě vyskočila na nohy a koutkem oka se odvážila mrknout na mladíka, aby zjistila, co si o její neobratnosti myslí.

Obr se usmál a uklonil se: „Já jsem Měšek,“ řekl tiše.

Jakmile se odvrátil, přitiskla se Doubravka k matce.

„Za toho se provdám,“ zašeptala udivené Biagotě a zahihňala se.

O pár minut později dovolil otec Doubravce, aby odešla. Ochotně se rozběhla ven, rozhodnutá, že si přece jen pochová jedno z novorozených jehňátek.

Jehňátka ležela v ohradě a skoro všechna spala. Doubravka si jedno uložila do sukně, pevně sevřela její cípy a přitiskla si jehně k hrudi. Jenomže kořist začala vyděšeně bečet.

Místo aby jehně zas uložila na zem, Doubravka si je přitiskla ještě blíže k sobě a pospíchala ven z ohrady.

Jenže jehně pořád bečelo a tím přivolalo matku. Stará ovce se neohroženě postavila proti Doubravce a vši silou do ní vrazila.

Doubravka zaječela a roztáhla se na zemi. V příštím okamžiku ji někdo zvedl a vzal ji do náručí. Najednou byli venku z ohrady, ani nevěděla jak – vůbec nechápala, jak se zachránci podařilo takovou překážku přeskočit. A také nechápala, kde se tu najednou vzal, ale nebylo jí to proti mysli. Protože zachránce byl... Měšek. Hezký obr Měšek! A usmíval se na ni.

Ale to už se u ohrady objevila také chůva. Doubravku napadlo, že za ní musela slídit. Chůva lapala po dechu a lamentovala, co to zas Doubravka vyvedla. Pročpak na ni zaútočila ovce? Nechtěla jí vzít jehňátko?

„Kdepak, chůvo. Jenom jsem jehňátko chtěla ukázat našemu hostovi.“ Přitom měla jehně pořád schované v sukni a ono zase beklo.

Měšek si rychle odkašlal, aby ten zvuk přehlušil, a pánovitě nakázal chůvě:

„Jdi. Panně princezně se nic nestalo.“

Chůva se zatvářila nedůvěřivě, ale otočila se a odcházela.

Doubravka byla šťastná, že se mladík nezlobí.

„Zachránils mě, Měšku,“ řekla a líbilo se jí, že může vyslovit jeho jméno. „Ale nikomu o tom neříkej,“ poprosila. „Já se s tím jehnětem jenom pomazlím a zas ho vrátím ovečce.“

Obr najednou zvedl hlavu a rozesmál se. Nevěděla, jestli se směje jí, nebo jestli se mu líbí, jak vyvráli na chůvu. Raději dělala, že ho neslyší, a rozběhla se pryč. Teprve až v bezpečí kuchyně, s jehňátkem, které jí spalo v klíně, si uvědomila, že zapoměla obra požádat, aby se s ní oženil.

2. KAPITOLA

Kláster v Řeznu, podzim 965

Doubravka se otrásla zimou a přitáhla si tenký plášť těsněji k tělu. Kde proboha jsou? Měli se objevit někdy po poledni, a teď se skoro stmívá. Zmocnila se jí úzkost. Stalo se něco, co jim zabránilo, aby přijeli a odvezli ji odtud?

Zařala zuby, aby jí tolik necvakaly. Cesta od kláštera do lesa nebyla dlouhá a matka představená slíbila, že dá pro Doubravku poslat hned, jak se návštěva ukáže. Ale spoléhat se na to nedalo. Matka představená byla obtloustlá, poněkud pomalá paní a jako všichni tlustí lidé měla vždycky na všechno dost času. A už vůbec nemohla tušit, jak netrpělivě Doubravka čeká.

Přesto se Doubravka nehodlala do kláštera vrátit. Ne teď. Chtěla být sama a přemýšlet o tom, co přijde. Opravdu stojí na prahu štěstí?

Dlouhé tmavě plavé vlasy smáčené deštěm se jí lepily na tvář a ledové kapky stékaly po krku na záda. Ale ona se nechvěla zimou, nýbrž ze strachu, že se ti dva snad nakonec neobjeví. Že se její vroucí přání nikdy nevyplní.

Opřela se o kmen vysoké borovice a prsty si utřela mokrou tvář. Den odpovídal její náladě – od rána se po obloze valily šedočerné, těžké mraky, a proto se velmi rychle stmívalo.

A oni už tu dávno měli být!

Co se mohlo stát?

Doubravka věděla, že se za chvíli musí přece jen vrátit do kláštera, jinak ji sestra Filomena, střežící fortnu, začne postrádat. Rozhlédla se a snažila se zachytit nějaký zvuk, co by napovídal, že se někdo blíží, ale slyšela jen tupé pleskání deště na mokrou kůru borovice, šumot v korunách, vzdálený křik zmoklého ptáka. Odlepila se od stromu a vykročila zpět ke klášteru.

„Dcero?“ ozvalo se tiše za jejími zády. Doubravce spadl ze srdce obrovský balvan. Přece se dočkala!

Rychle se otočila, ale očima nespočinula na svém otci, knížeti Boleslavovi, nýbrž na muži, který šel po otcově boku – polském knížeti Měškovi. Právě jeho se nemohla dočkat.

Po chvíli se si uvědomila, že zírá na Měška nevhodně dlouho a rychle zamrkala.

„Zdravím vás,“ uklonila se oběma a přála si, aby jí přestaly drkotat zuby.

„Co tady děláš v tom dešti?“ zeptal se Boleslav a propíchoval dceru nesouhlasným pohledem. „Mysleli jsme, že tě najdeme v klášteře.“

„Prostě jsem si vyšla, otče.“

„Matka představená je asi hodně shovívavá, když ti dovoluje takhle se toulat,“ zahučel otec.

Doubravka raději neodpověděla, ale měla pocit, že něco říct musí.

„Kde jste nechali koně?“

„Jsou ustájeni v klášteře,“ ušklíbl se český kníže. „Nelíbí se jim být venku v takovém počasí. Mají lepší vkus než ty.“

„Ztratila jsem pojem o čase,“ namítla Doubravka chabě. Copak otci mohla říct, jak je rozčilená? Tak strašně rozčilená, že se musela projít? A že matka představená je sice shovívavá, ale má asi děravou hlavu!

Doubravka znovu přelétla pohledem k Měškovi. Uvědomila si, že zatím neřekl jediné slovo. Dokonce ji ani nepozdravil. A teď se na ni ani nedíval, oči mu bloumaly po okolních stromech.

„Vrátíme se zpět?“ zeptala se celkem zbytečně. Cítila se jako malá hloupá holčička, ne jako dcera mocného knížete, urozená a už hodně dospělá – vždyť má na krku třetí křížek.

Měšek se k ní konečně obrátil.

„Ano,“ odpověděl. Nic víc, nic míň.

Doubravka si musela přiznat, že ji budoucí ženich pořádně vyvedl z míry. On s ní nechce mluvit? Cožpak ho nezajímá, jaká jeho nevěsta je? A přitom – vybral si ji sám!

Doubravka se to dozvěděla minulý měsíc od otce. Polský kníže Měšek chce, aby se právě ona stala polskou kněžnou. Byla nadšená, i když věděla, že kníže bude mít ke svatbě jistě i jiný důvod, než je vznešený původ nastávající nevěsty.

Nejenže Doubravka nebyla žádná velká krasavice, do níž se muži na první pohled zamilují. Její matka, kněžna Biagota, sice stále tvrdila, že Doubravka má kouzelný úsměv, který člověku dokáže přinést radost, ale to bylo zkrátka něco, co maminky říkají dcerám vždycky. Doubravka svůj úsměv nepokládala za nijak výjimečný.

Navíc nebylo nic, čím by se mohla chlubit. Zručně hrála na citeru, dobře jezdila na koni, uměla úhledně šít, ale šlo o běžné schopnosti, takovými oplývala každá urozená žena jejího věku a postavení.

Postavu měla štíhlou, díky své výšce se vlastně dala považovat za hubenou. Plavé vlasy tmavšího odstínu považovala za jediné, co by na sobě pochválila. Byly nádherně husté a dlouhé. Rysy obličeje nijak nevynikala, měla však dost energickou bradu, prozrazující, že umí být paličatá, i když to nedávala často najevo. Čisté, lískově hnědé oči měly skutečně velmi pěkný tvar a sestry v klášteře i jiní lidé se o nich tu a tam pochvalně zmínili. Domnívala se však, že milí lidé v její blízkosti prostě hledají něco hezkého, co by jí řekli.

Kníže Měšek byl její pravý opak. Jeho zevnějšek se dal chválit bez lámání hlavy.

Byl vysoký, tedy velice vysoký, jako pyšný vysoký strom. A jako by to už samo o sobě nestačilo, aby z něj Doubravka nemohla spustit oči, vynikal i mimořádnou krásou.

Tmavě kaštanové vlasy se mu vlnily na ramena, jako kdyby je stále cuchal uličnický vítr. Krátký záblesk slunce odhalil v hustých kadeřích náznak rudé barvy. Světle zelené oči měl plné pobavení, jež se však pomalu vytrácelo, když na něj Doubravka nepřestávala hledět. A nebyl jenom vysoký, ale také mohutný. Nohy se podobaly pevným kmenům stromů, hrud' měl jako sud vyplněný provazci svalů a žádným nadbytečným masem.

„Proč se místo toho zírání radši nepohneš, Výsosti?“ zabručel náhle Měšek.

Hlas měl hluboký, dunivý, ale díky lehkému polskému přízvuku zaznělo i to medvědí zabručení překvapivě jemně. Jenomže mluvil dost stroze. Zřejmě se mu nezamlouvalo, že na něj Doubravka civí. Ale jak si měla pomoci?

Cítila takový zmátek, že nepromluvila, ani se nepohnula. Potom jí na horním rtu cosi zašimralo. Uvědomila

si, že se jí spouští z nosu rýma. Bez rozmýšlení zvedla ruku a utřela si nos rukávem. Tohle udělá malé dítě, ale ne dospělá žena. Což jí došlo až ve chvíli, když viděla, jak se zatvářil otec, a Měšek si pohrdavě odfrkl.

Ocitla se ve stokrát horších rozpacích než před chvílí. Potom už se stalo jenom to, že ji Měšek náhle uchopil rukama v pase a doslova ji otočil směrem ke klášteru.

Z Měškovy strany neurvalé gesto, ale pro Doubravku ten dotyk znamenal zhmotnění snu. Snu, který snila patnáct let.

Provázel ji od doby, kdy Měška kdysi spatřila na Pražském hradě. Tenkrát byl ještě mladík, mnohem útlejší, ale přece statný, a ona zase vyjukaná dívenka...

Ale dodnes si dokázala vybavit, jak jí zabušilo srdce, když tenkrát vstoupil do místnosti. Proto na něj tak často vzpomínala.

A teď tu stála v dešti s nosem červeným od rýmy, a on se díval lhostejně a nakládal s ní jako s pytlek ovsu. I když byla nadšená jeho silou a temperamentem, pochopila, že co se týče Její Výsosti Doubravky, budoucí manžel jí nadšený není a na to dávné setkání nejspíš zapomněl.

Vyrazila směrem ke klášteru; za zády cítila pohledy dvou mužů, na kterých jí v životě záleželo nejvíc, a přemítala, jestli tohle nevyvedené shledání nějak ovlivní její budoucí život. Přesto si uvědomovala, že Měšek je v jejích očích dokonalý, jako byl vždycky, a na světě není nic, co by její názor dokázalo změnit.

3. KAPITOLA

Hnězdno, podzim 965

„Je pohan?“ Doubravka nevěřicně upírala oči na matku, a doufala, že se přeslechla. Matka to řekla jen tak mimochodem, jako by na tom nezáleželo.

Nebo si myslela, že to dcera ví? Bohužel Doubravku nic takového ani nenapadlo. Zato teď si říkala, že byla hloupá. Polsko je přece plné pohanů!

Ovšemže jí nedošlo, že by i polský panovník mohl věřit na nějaké směšné bůžky.

„To je strašné!“ vykřikla. „Nemožné!“

„Bud' zticha.“ Biagota přikryla Doubravce ústa a v očích měla starost. Stály proti sobě v Doubravčině komnatě, a česká kněžna si v duchu vyčinila, že nemluvila opatrněji. Svatba měla být do měsíce, a kdyby dcera začala jančit, ohrozilo by to mnoho plánů.

Doubravka začala rozčileně přecházet po místnosti.

„Jak mu otec mohl slíbit mou ruku, když to o něm ví? Proč jste mi nic neřekli?“

„Nevyváděj. Všechno je jasně domluvené, o to se tvůj otec postaral. Než dostanete svatební požehnání, kníže Měšek přijme křest.“

Ale Doubravka zalomila rukama.

„Věděla jsem to. Věděla jsem, že v tom musí být nějaký háček. Proč by si Měšek jinak bral přestárlou nehezkou ženu, jako jsem já?“

„Nejsi přestárlá, ani nehezká,“ řekla Biagota, tak jako to už dceři řekla tisíckrát. „A co se týče sňatku, jsi knížecí dcera. A svatba urozené dívky má vždycky politické pozadí. V tomto případě – Měšek se bojí německé rozpínivosti a tvůj otec z ní má obavy též. Budou z nich spojenci a spolenectví se stvrdí tvým sňatkem. Navíc mu otec slíbil ochranu před Velety.“

Doubravka jenom ohrnula rty.

„Takových spolenectví by se našlo... Hlavním důvodem je, že je pohan a nikdo jiný mu dceru nedá. Proč jste mi nic neřekli? A taky nechápu, jak je to možné! Kmen Vislanů, který tu sídlil před Polany, přece dávno křest přijal. Jak to, že někdo, kdo přijde do hnězdenského centra po křesťanech, nemá víru?“

Biagota jako by otázku o víře přeslechla.

„Měšek si vybral tebe. A jeho území jsou obrovská! To se také musí vzít v úvahu.“

„Matko, prosím tě. Území plné barbarských kmenů. Jsou stejní jako on. Od chvíle, kdy mě s otcem vyzvedli v klášteře, se na mě ani nepodíval. Cestování bylo strašně úmorné, ale on na mě nebral ohledy.“ Doubravka se trochu zarazila. „Vlastně, nikdo je nebral. Ani otec. Jen jsme chvátali sem.“ Uvědomila si, že jí hlas začal mírně přeskakovat.

„Doubravko, uklidni se.“

Ale mladá žena nebyla k zastavení.

„Teď tvrdnu na hrozném špinavém hradě, který snad musel třikrát vyhořet. Je mi zima, mám rýmu, jsem unavená, nemůžu spát. A mám si vzít člověka, který se vy-

smívá všemu, co mi je drahé. Moje víra. Nezáleží mi na mně ani jako na člověku, tím méně můžeme mluvit o lásce, a ty mi říkáš, že mám být klidná?“

Doubravku přepadl záchvat kýčání. Biagota se na ni smutně zadívala.

„Co ti mám odpovědět? Že nezbývá nic jiného než se podrobit?“ Pohladila ji po tváři. „Věděla jsem, že to všechno nebude pro tebe lehké, proto jsem za tebou přijela. Abych ti byla oporou, dítě.“

Doubravka se zastyděla. Bylo hezké tu matku mít a vážila si toho, že Biagota podstoupila dalekou cestu z Prahy. Pro ženu jejího věku je cestování více než namáhavé.

„Promiň, matko.“ Doubravka kněžnu objala. „Tolik se bojím, že mě tady čeká... jen neštěstí.“

„Usmívej se. A všechno ostatní přijde samo, Doubravko. Tvůj úsměv dokáže zázraky. Je totiž kouzelný.“

„To říkáš často. A vždycky jsem to ráda slyšela, protože nevím, co jiného hezkého by se o mně dalo říct, ale teď mi to zní taky trochu pohansky,“ řekla Doubravka s úsměvem, přesto však trpce.

A v duchu uvažovala: když kníže Měšek přijme křest, změní ho to? Ale možná je na mně, abych ho vedla, abych mu ukázala cestu k Bohu. Nakonec určitě najdeme společnou řeč. Je to přece i v Měškově zájmu – a já se musím snažit a být hodně, hodně chápavá...

4. KAPITOLA

Doubravčino odhodlání brzy dostalo trhlínu. Byl čas večere a urozené osazenstvo hradu už se shromáždilo ve velké síni, kde se podávalo jídlo. Polský kníže dorazil úplně poslední a Doubravka si okamžitě všimla, že je opilý. Byla sice vychována v klášteře, kde se opilci určitě nepotulovali, ale i tak poznala, když muž přebíral. Při pohledu na budoucího chotě pocítila bezmoc.

Tenhle člověk se nikdy nezmění, vždycky si bude dělat, co chce.

Měšek po ní asi dvakrát střílel očima, ale pak se zdálo, že úplně zapomněl, že mimo českého knížete hostí na hradě i jeho manželku a dceru, která se má stát jeho ženou a polskou kněžnou. Mluvil jen s Boleslavem.

Matka na Doubravku neustále vrhala uklidňující pohledy, ale Doubravku Měškovo chování uráželo. A ještě víc se jí dotklo, když do místnosti vplula vlnadná zrzka a Měšek ji přivítal širokým úsměvem a opilým zvoláním: „Kde ses tak zdržela, paní Magdaleno? Postrádali jsme u tabule tvoji půvabnou tvář!“ Přitom udělal gesto naznačující, že nejde jenom o tvář – vykreslil do vzduchu vábivé křivky ženského těla.